

Uns 1.000 agricultors i 200 tractors participen en la mobilització, segons el sindicat agrari JARC

Els pagesos tallen carreteres pels ajuts a l'olivera

Reclamen a la Generalitat que pagui el que es va acordar al Parlament

Mònica Borrell
LLEIDA

Gairebé un miler de pagesos, amb gairebé 200 tractors, segons fonts dels convocants, van tornar a tallar ahir les carreteres d'accés a la costa de Tarragona per denunciar la política de la Generalitat en el repartiment dels ajuts del primer any del pla de recuperació de les oliveres afectades per les gelades del 2001.

Els talls van tenir lloc des de les cinc de la tarda fins a les nou del vespre a la N-240 a Vinaixa, a les Garrigues i a la C-12 a Maials, al Segrià. No van provocar greus problemes ni importants retencions de trànsit

perquè eren intermitents. Només en alguns moments de la tarda es van registrar cues de dos quilòmetres.

Els pagesos, convocats per l'organització agrària Joves Agricultors i Ramaders de Catalunya (JARC), van repartir fullets informatius per donar a conèixer la problemàtica. El president de JARC a Lleida, Josep Maria Jové, va explicar que el canvi de criteris de la Generalitat en el repartiment dels ajuts suposarà l'enfonsament del sector a la comarca de les Garrigues i fins i tot molts productors hauran d'abandonar el camp. I és que segons el sindicat, la nova política del govern català implicarà que els pro-

La carretera va ser altre cop l'àmbit elegit pels pagesos per fer públiques les seves reclamacions

ductors perdin 600 euros per hectàrea dels ajuts previstos i 2.600 en quedaran exclosos.

Josep Maria Jové es va mostrar molt satisfet per la reacció del sector, ja que va dir que cada dia eren més les persones

que se sumaven a les mobilitzacions per buscar una alternativa a aquesta situació que va qualificar de crítica. El sindicat s'ha reunit aquests dies amb la majoria de formacions polítiques parlamentàries, que tam-

bé han mostrat el seu recolzament a les reivindicacions. Pe aquest motiu Jové espera, amb tot plegat, un canvi de postura de la Generalitat. El sindicat es tornarà a mobilitzar a mitjans de juliol davant el Parlament.

AGRICULTURA / ALIMENTACIÓ

Fa poques setmanes, des d'aquestes pàgines, la Fundació Agrícola Catalana responia a l'article *Una solució para tres problemas*, signat pel director d'una escola de direcció i administració d'empreses de Barcelona, on es proposava deixar de subvencionar el sector agrari i invertir aquests diners en recerca, desenvolupament i innovació. En dies passats, un grup financer, juntament amb un grup d'empresaris, proposaven el mateix, és a dir, que les subvencions europees al sector agrari servissin per a invertir en recerca, desenvolupament i innovació.

Entre les argumentacions per a deixar de subvencionar el sector agrari europeu, s'esmenten la manca de competitivitat que produeix la Política Agrària Comunitària (PAC) en el mercat europeu i els perjudicis que té aquesta política sobre els països pobres. Segons les afirmacions que es fan, els països pobres veuen restringits els mercats per als productes. També deixen caure, els uns i els altres, que tots els europeus financem una política de subvencions al sector agrari que beneficia només un 2% o 3% de la població.

S'oblida que el sector agrari és el subministrador d'aliments als consumidors, l'únic que hi ha, perquè només el sector agrari en pot produir. Per tant, els beneficiaris de les polítiques agràries comunitàries són tots els europeus, perquè tots mengem, i tots volem fer-ho regularment i d'acord amb uns paràmetres de qualitat i sanitat que ens donin confiança. I potser si desaparegués o es deslocalitzés el sector agrari europeu, una minoria de la població tindria accés a productes sans i de qualitat, però la immensa majoria hauria d'abastar-se de productes que no compleixen les exigències europees de seguretat alimentària. Això si és que hi ha aliments per a tothom un cop ens hem desfet del subministrador propi, perquè cal tenir present que els països pobres tenen

La PAC subvenciona els aliments

FUNDACIÓ AGRÍCOLA CATALANA

problemes per col·locar els seus productes als mercats internacionals per moltes raons, entre d'altres perquè tenen problemes per a produir-los, i, a més, són dependents, en bona part, de les produccions agràries europees i, en general, del que entenem com a món occidental. D'altra banda, cal tenir present que, amb l'última aprovació de la reforma de la PAC, s'han reduït substancialment els ajuts a la producció, i el sector agrari europeu rep subvencions per al manteniment de les rendes. Per tant, les produccions europees estan sotmeses, en un volum molt important, a les lleis del mercat. En el cas de Catalunya, com a il·lustració, el 80% de la producció agrària final, és a dir, el 80% del que es produeix i del valor de la producció, no rep subvenció i està subjecte, per tant, a les lleis del mercat. Això vol dir que un pagès de la Segarra depèn avui més del mercat de futurs de Chicago que de la voluntat política de Brussel·les.

Els orígens

Potser paga la pena fer una mica de memòria i recordar que quan es crea la PAC el 1962, l'objectiu dels països que formaven la Comunitat Econòmica Europea (CEE) era l'autosuficiència alimentària. En aquells moments, la CEE es trobava davant d'un desproveïment alimentari de la població europea que ja venia de les dècades dels 40 i 50, d'un sector agrari molt ineficient i d'uns productes agraris poc competitius. Els polítics d'aquella Europa, és a dir, els caps de governs dels sis països

membres, van apostar fortament per la subvenció i la garantia d'uns preus mínims a l'agricultor, a més de barres a l'entrada de productes de països tercers, i una política d'eliminació de taxes aranzelàries internes que van permetre elevar les produccions bàsiques -cereals, carn, llet, olis, etc.- fins a acumular alguns estocs inconcebibles, sense augmentar mai els nivells de renda dels agricultors europeus, que han continuat molt per sota dels nivells de renda d'altres sectors.

En aquest punt, cal tenir en compte les lleis econòmiques que regeixen el sector agrari i que justifiquen el proteccionisme en un estadi de potenciació d'aquest sector. D'una banda, la llei de rendiments decreixents, que implica la impossibilitat d'incrementar la productivitat a partir dels límits que marquen la natura, la terra i la climatologia. De l'altra, l'increment de la demanda no està en consonància amb l'increment de la renda de població -com més alta és la renda, menys percentatge es destina a alimentació-, i l'augment de la producció comporta un descens més que proporcional dels preus.

Tenint en compte aquestes lleis econòmiques i les polítiques proteccionistes que van aplicar uns polítics temerosos sobretot de les possibles mancances d'aliments per a la població, els països europeus van augmentar les produccions agrícoles de manera que es va garantir l'autosuficiència alimentària i, a més, es van convertir en exportadors de productes agraris i,

per tant, nous competidors en els mercats mundials.

La reforma de la PAC ha reduït fortament el proteccionisme, justament perquè ja s'ha passat d'aquell estadi de potenciació del sector agrari. Els beneficis que hem obtingut els europeus durant aquest període han estat, i són, cabdals, perquè es garanteix la primera prioritat de tota societat: el subministrament d'aliments als ciutadans.

Equilibri de la balança comercial

Actualment, com s'ha comentat més amunt, les subvencions a la producció agrària a Europa són menors, i disposem d'un sector agrari i un sector agroalimentari potent que, en el cas de l'Estat espanyol, equilibra la balança comercial, amb un saldo positiu d'importacions i exportacions agroalimentàries de més de 1.941 milions d'euros l'any 2002.

Sobre la solidaritat amb els països pobres i en vies de desenvolupament, caldria ser acurats i no carregar a les esquenes del sector agrari que, no ho oblidem, ens alimenta, una responsabilitat que no li pertoca. El sector agrari del continent africà, per exemple, no té prou capacitat per fer front a les necessitats alimentàries de la població africana. A més, per condicions climàtiques, per excés o manca de pluviositat i de fred, no s'hi poden conrear produccions bàsiques com els cereals i, per tant, és una zona molt deficitària en producció agrària i ramadera i dependent de les produccions d'altres indrets, com ara Europa o els Estats Units, per alimentar la població. Des de la Fundació Agrícola Catalana entenem que cal avançar en la reducció de les subvencions tant en el sector agrari com en la resta d'activitats econòmiques, també la recerca. Afirmar que subvencionar el sector agrari significa reduir la competitivitat, i alhora reclamar subvencions a la recerca i la innovació, és, si més no, poc rigorós econòmicament.